

Gent corrent

Oriol Camerino

Metge. El 2008 va decidir obrir la seva consulta a gent sense recursos. «És qüestió de responsabilitat», diu.

«El metge ha d'explicar, no només receptar»

RICARD CUGAT

Catalina
Gayà

La noia del Manantial de Salut explica a aquesta cronista que els dimarts el doctor Oriol Camerino passa consulta gratis. «Hi ha cua», adverteix. Té raó. Al començar la crisi, Camerino va decidir que havia de fer alguna cosa. «Sóc metge, així que puc ajudar a través de la meua professió. No cal que me'n vagi a l'Àfrica».

—¿Com es posa en contacte amb el Manantial de Salut?

—Un laboratori havia organitzat una excursió a Montserrat per conèixer plantes. M'hi van convidar i vaig conèixer els propietaris del Manantial.

—És especialista en medicina biològica. ¿Me la defineix?

—La medicina biològica intenta donar una explicació a la malaltia en el

seu conjunt. Té una idea holística de la salut. La malaltia no passa per casualitat. És fruit d'un procés global. ¿Li poso un exemple?

—Per favor.

—Vostè pot tenir una tendència a una alteració del pH. Això es pot deure, entre altres motius, al fet que no dorm bé. I no dorm bé perquè està molt preocupada. La solució passa per reequilibrar el pH, però també per dormir millor, potser amb suplementos de melatonina, i, a més, per canviar la percepció de l'estrès. I, si és necessari, fins i tot es pot administrar un fàrmac.

—¿I com arriba a aquesta medicina?

—Em vaig llicenciar en Medicina a l'Hospital Clínic, el 1981. Abans de llicenciar-me ja no estava satisfet amb els tractaments que únicament prescrivien fàrmacs. Em semblaven parcials, així que vaig començar a llegir un altre tipus de llibres.

«Estudiava Medicina a la universitat. I a les tardes aprenia d'un metge hindú»

—¿On trobava aquests llibres?

—Vaig anar a un consultori d'un metge hindú. Hi vaig arribar perquè algú me'n va parlar, i em vaig convertir en el seu alumne. Discutíem de medicina, de filosofia, d'acupuntura... Era fascinant. Anava a la facultat i, quan en sortia, me n'anava a la consulta i feiem discussió clínica de tots els casos.

—¿Qui li va parlar d'ell?

—No ho sé. Ni tan sols sé com va arribar a Barcelona. Tenia moltíssims pacients. Com ara, el boca orella funcionava. Ara, amb la crisi, per exem-

ple, hi ha molta més gent que s'acosta a la medicina biològica.

—¿I la classe mèdica?

—És una altra cosa. La classe mèdica, i jo m'hi incloc, necessitem evidències científiques. Li poso un exemple: quan et presenten un fàrmac, s'han fet estudis que han costat milions d'euros, i això genera evidències. En la medicina biològica no hi ha tants recursos. Fins fa poc no hi havia formació a la universitat. Ara està canviant i ja hi ha màsters. Fins i tot hi ha una diplomatura oficial per exercir acupuntura i homeopatia. Vaig lluitar, des de la junta d'acupuntors del Col·legi Oficial de Metges, perquè fos possible.

—¿I com va arribar a fer consultes gratuïtes?

—Si tinc la sort d'haver estudiat Medicina i guanyar-me la vida fent el que m'agrada, he de donar alguna cosa a canvi. I Quina millor manera

que ajudar exercint la meua professió! És qüestió de responsabilitat. Ja recordo com vaig arribar fins al mestre hindú.

—¿Com?

—Tenia reumatisme. El meu pare, que era un botiguer de l'Eixample, era un home amb una ment molt oberta. Em parlava dels lames, de la medicina tibetana... Suposo que a casa em van ensenyar a tenir una mentalitat oberta.

—¿I què va dir del seu inconformisme amb la medicina?

—Els meus amics eren els que se sorprendien! Fins i tot vaig anar a Pequín per completar la meua formació com a acupuntor. Suposo que he buscat el camí del mig.

—¿Per què ho diu?

—Quan era jove, era més radical. Tot i que sempre vaig entendre que la medicina allopàtica i la biològica es complementen. Amb l'edat he arribat a un equilibri.

—¿I què entén per equilibri?

—¿En medicina? Els metges hem de parlar un llenguatge global. Sempre he cregut que el metge és com si fos un mestre. No només ha de receptar, ha d'explicar. Ha d'estudiar moltíssima medicina clàssica, interna, filosofia, una mica de psicologia, medicina biològica... Per començar a ser bo en alguna cosa, que els circuits neuronals s'interconnectin, s'hi ha de dedicar un mínim de vuit hores diàries durant 10 anys. Suposo que per això no sóc bon músic.

—¿Perdó?

—Tinc un grup de música amb uns amics, però, és clar, no hi puc dedicar tantes hores. ≡

gentecorriente@elperiodico.com